

[Alfred Jensen.]

der rammer den jævne befolkning. Den må døje hårdt nok under prisstigninger og skatte- samt afgiftsforhøjelser. Den skal ikke belastes med større udgifter til husleje, porto eller andet. Derfor må også ejendomsbeskatningen og en række sociale love ændres, så den nye ejendomsskyldvurdering ikke vælter nye byrder over på den mindrebemidlede befolkning.

Vil regeringen alligevel gå afgiftsforhøjelsernes vej, er det andre steder, der må sættes ind. Arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsfonden, der altid har været for ringe, kunne passende forhøjes nu. Også kommunisterne forslag om at påligne arbejdsgiverne bidrag til folkepensionen bør gennemføres, så arbejdere, funktionærer, tjenestemænd og de gamle kan blive fri for denne yderligere belastning. I øvrigt bør regeringen huske, at løftet til arbejderne om indskriden mod prisstigninger og avancer ikke er blevet indfriet, og at ikke alene de faglige kongresser, men også husmændenes sendemandsmøde fremholdt kravet om kontrol og indskriden mod ublu avancer.

Mon ikke regeringen skulle være noget mere opmærksom på de røster, der lyder udefra, også fra de jyske husmænds sendemandsmøde. Jeg beder om tilladelse til et kort citat. I sendemandsmødets udtalelse hedder det således:

„Som et led i bestræbelserne for at skaffe beskæftigelse og af hensyn til beskæftigelsesmulighederne for de store årgange bør der skaffes muligheder for udstykning i større omfang. Flere selvstændige landbohjem betyder øget produktion og øget beskæftigelse ikke blot i landbruget, men for erhvervslivet.“

Kommunisterne har gang på gang afvist bestræbelserne på at klare landets problemer og vanskeligheder ved at læsse nye byrder over på det arbejdende folk. Det er urimeligt, da det ikke er folkets indsats eller dets forbrug, det er galt med. Derfor må der sættes ind andre steder.

Vi har påpeget, at Atlantpolitikken med ensidig udenrigshandel og oprustning strider mod landets interesser og har påført os vanskeligheder. Derfor er det nødvendigt, at Danmark gør sig fri af de snærende bånd og genopretter sin uafhængighed. Med handelsaftalerne mellem Danmark og Sovjetunionen, med den tyske demokratiske republik og andre østlige lande er der gjort skridt i den rigtige retning. Der er dermed åbnet for en bedre udnyttelse af de rige handelsmuligheder, der findes uden for den snævre vesteuropæiske verden. Skal Danmark afsætte sin produktion og blive i stand til at indføre de nødvendige varer til rimelige priser, kan det ikke fortsat klynge sig til det vestlige marked. Landet må handle med alle lande. Og det hjælper næppe at sætte sin lid til et fælles vesteuropæisk marked. Det er dog her, vi har mødt pris-skævheden ved underbetaling for vore varer og ved krav om overpris på de ting, der skal bruges i dansk industri og erhvervsliv. Den amerikanske stats salg fra overskudslagrene til dumpingpriser og de store monopolars prispolitik siger os dog, hvad vi kan komme ud for.

Udviklingen af varebyttet med andre lande er overmåde vigtig, og derfor må de aftaler, der er truffet, udnyttes fuldt ud. Det er nødvendigt af hensyn til produktion og beskæftigelse. Meget tyder på, at de store selskaber her sætter deres private interesser over landets og folkets. Efter presseoplysninger skal der således være vanskeligheder med at få arrangeret de køb af træ og olie, der er forudsat i handelsaftalen med Sovjetunionen. Hvis selskaber og firmaer ikke foretager de nødvendige køb, må staten sikre, at disse forretninger kommer i stand. Enten må firmaerne pålægges pligt til at gøre indkøbene, eller også må de nationaliseres. Det kan ikke tolereres, at pengestærke og indflydelsesrige kredse skal krydse landets interesser og forhindre udnyttelse af en handelsaftale, som kan bidrage til at øge produktion og beskæftigelse.